

Sygn.akt III AUa 496/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSA Alicja Sołowińska (spr.)

Sędziowie : SSA Dorota Elżbieta Zarzecka

: SSA Marek Szymanowski

Protokolant : Edyta Katarzyna Radziwońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2018 r. w B.

sprawy z odwołania A. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o ustalenie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 maja 2017 r. sygn. akt IV U 452/17

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie;

SSA Dorota Elżbieta Zarzecka SSA Alicja Sołowińska SSA Marek Szymanowski

Sygn. akt III AUa 496/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 20 lutego 2017 r., wydaną na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3, art. 18 ust. 8 i art. 20 ust. 1 Ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2016 r., poz. 963 z późn. zm.), stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia A. C., podlegającej ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, za sierpień 2015 r. wynosi 9.897,50 zł. Organ rentowy uznał, że w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca możliwe jest zmniejszenie wyłącznie najniższej podstawy wymiaru składek.

W odwołaniu od tej decyzji A. C. wniosła o ponowne rozpatrzenie jej sprawy i uznanie prawa do naliczenia podstawy składek za sierpień 2015 r. w kwocie podanej w deklaracji korygującej, tj. w kwocie 638,55 zł. Odwołująca nie zgodziła się z decyzją organu rentowego, że za sierpień 2015 r. podstawa wymiaru składek, od jakiej powinna je naliczyć, wynosi 9.897,50 zł, pomimo że od dnia 3 sierpnia 2015 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 18 maja 2017 r. zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne A. C. podlegającej ubezpieczeniu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą wynosi za miesiąc sierpień 2015 r. kwotę 638,55 zł.

Sąd Okręgowy ustalił, że Prezydent Miasta O. w dniu 14 września 2010 r., stosownie do art. 7b ust. 1 i art. 7d ust. 1 Ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 101, poz. 1178 z późn. zm.), zaświadczył, że do prowadzonej przez Prezydenta Miasta działalności gospodarczej dokonano w dniu 14 września 2010 pod numerem (...) wpisu A. C., Indywidualna (...). Przedmiot wykonywanej działalności gospodarczej określono jako (...), zaś za datę jej rozpoczęcia przyjęto dzień 1 kwietnia 2010 r. W dniu 18 października 2011 r. A. C. złożyła w organie rentowym zgłoszenie do ubezpieczeń (...) z kodem tytułu ubezpieczenia 05 70 00. Za okres od kwietnia 2010 r. do maja 2015 r. rozliczała ona składki na ubezpieczenia społeczne od najniższej podstawy wymiaru, tj. za okres od kwietnia 2010 r. do marca 2012 r. – od podstawy wymiaru w kwocie 30% minimalnego wynagrodzenia za pracę, za okres od kwietnia 2012 r. do maja 2015 r. – od podstawy wymiaru w kwocie 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, zaś za okres od czerwca do sierpnia 2015 r. – od podstawy wymiaru składek w wysokości 9.897,50 zł. W okresie od dnia 3 sierpnia 2015 r. do dnia 31 stycznia 2016 r. ubezpieczona pobierała zasiłek chorobowy. W dniu 28 września 2016 r. przekazała deklarację rozliczeniową za sierpień 2015 r., w której zadeklarowała podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w kwocie 638,55 zł. Następnie wystąpiła o zwrot nadpłaconej kwoty składek, a po otrzymaniu zawiadomienia o odmowie zwrotu – w piśmie z dnia 20 stycznia 2017 r. – wniosła o wydanie decyzji w sprawie.

Sąd Okręgowy stwierdził, że istota sporu sprowadza się do właściwej interpretacji art. 18 ust. 9 i ust. 10 w zw. z ust. 8 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Sąd Okręgowy podzielił pogląd prawny wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 1 października 2014 r. (III AUa 363/14), że prawidłowa interpretacja art. 18 ust. 9 i ust. 10 tej ustawy wskazuje, że nie chodzi o zawężenie możliwości proporcjonalnego pomniejszenia jedynie najniższej podstawy wymiaru podstawy składek, ale podkreślenia, że nawet najniższa podstawa wymiaru podlega proporcjonalnemu pomniejszeniu. Skoro prawo do proporcjonalnego pomniejszenia podstawy wymiaru składek ustawodawca przyznał osobom deklarującym minimalną podstawę wymiaru składek, to tym bardziej takiego prawa nie mógł pozbawiać ubezpieczonych, którzy zadeklarowali wyższą podstawę wymiaru składek od minimalnych. Odmienne interpretacja, czyli taka, jaką prezentuje organ rentowy, prowadziłaby do nieuzasadnionego uprzywilejowania tych ubezpieczonych, którzy zadeklarowali podstawę wymiaru składek w minimalnej wysokości i w konsekwencji do naruszenia zasady równego traktowania wszystkich ubezpieczonych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 3 maja 2013 r., III AUa 1510/12).

Zdaniem Sądu Okręgowego pogląd organu rentowego, iż płatnik składek, deklarując wyższą podstawę wymiaru składek, nie ma prawa do korekty raz zadeklarowanej podstawy wymiaru, należy uznać za całkowicie chybiony, ponieważ pozbawia się możliwości pomniejszenia podstawy wymiaru składek w przypadku zaistnienia sytuacji przewidzianych w art. 18 ust. 9 i ust. 10. Dodatkowo treść art. 2a ust. 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, statuuje zasadę równego traktowania wszystkich ubezpieczonych dotyczącą przede wszystkim objęcia systemem ubezpieczeń społecznych obowiązku opłacania składek i obliczania ich wysokości. Z kolei termin, w ciągu którego płatnicy mają dokonać korekty wysokości zadeklarowanych składek (określony w art. 41 ust. 7), jest – w ocenie Sądu Okręgowego – terminem instrukcyjnym i jego przekroczenie nie rodzi dla płatników negatywnych skutków. Stosownie do art. 41 ust. 7a płatnik składek jest zobowiązany złożyć imienny raport miesięczny korygujący, o którym mowa w ust. 6, w terminie 7 dni od stwierdzenia nieprawidłowości we własnym zakresie. Zgodnie z art. 41 ust. 7 płatnik jest obowiązany dokonać sprawdzenia prawidłowości danych przekazanych do zakładu w imiennym raporcie miesięcznym, dotyczącym danego roku kalendarzowego, nie później niż do 30 kwietnia następnego roku.

Sąd Okręgowy uznał, że przyjęcie tezy o prekluzyjności wskazywanego terminu prowadziłoby do szeregu rozwiązań sprzecznych z przepisami ustawy systemowej. Podzielił wywody prawne zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 1 grudnia 2009 r. (III AUa 585/09), wskazujące na brak podstaw do przyjęcia prekluzyjności terminu z art. 47 ust. 7 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że odwołująca miała prawo do korekty imiennego raportu miesięcznego, a korzystając z tego prawa, nie była ograniczona terminem wynikającym z art. 41 ust. 7 Ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Z tego względu Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. złożył apelację od wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1) naruszenie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, tj. art. 224 k.p.c., wyrażające się tym, że Sąd przyjął, iż sprawa jest już dostatecznie wyjaśniona, wobec czego zamknął rozprawę i wydał wyrok, pomimo że nie zostały jednoznacznie wyjaśnione okoliczności dotyczące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe za sierpień 2015 r. z tytułu prowadzenia przez A. C. pozarolniczej działalności gospodarczej,

2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 9 i ust. 10 Ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (teksty jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.) poprzez uznanie, że prawo do proporcjonalnego zmniejszenia podstawy wymiaru składek przysługuje również w sytuacji odprowadzania składek od innej podstawy wymiaru niż najniższa.

Organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie Sądowi pierwszej instancji sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy były bezsporne i zostały prawidłowo ustalone przez Sąd Okręgowy. Podnoszony przez organ rentowy zarzut naruszenia art. 224 Kodeksu postępowania cywilnego w aspekcie niewyjaśnienia okoliczności dotyczących podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe za sierpień 2015 r. z tytułu prowadzenia przez A. C. pozarolniczej działalności gospodarczej w istocie nie był sporny, ponieważ ani organ rentowy, ani A. C. nie kwestionowali pierwotnie deklarowanej przez odwołującą za sierpień 2015 r. podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia w wysokości 9.897,50 zł. Zasadniczo spór sprowadzał się do właściwej interpretacji art. 18 ust. 9 i ust. 10 w związku z ust. 8 Ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.), a dokładniej – zasad proporcjonalnego obniżenia deklarowanej podstawy wymiaru składek w razie wystąpienia niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca.

Przepis art. 18 ust. 8 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych zawiera generalną zasadę, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne emerytalne i rentowe osób prowadzących działalność gospodarczą stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Wyjątki od tej zasady ustawodawca wskazał w ust. 9, który stanowi, że za miesiąc, w którym nastąpiło odpowiednio objęcie ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi lub ich ustanie i jeżeli trwały tylko przez część miesiąca, kwotę najniższej podstawy wymiaru składek zmniejsza się proporcjonalnie, dzieląc ją przez liczbę dni kalendarzowych tego miesiąca i mnożąc przez liczbę dni podlegania ubezpieczeniu. Zasady zmniejszania najniższej podstawy wymiaru składek, o których mowa w ust. 9, stosuje się odpowiednio w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku (art. 18 ust. 10).

W orzecznictwie Sądów Apelacyjnych ukształtowały się dwa kierunki interpretacji tych przepisów. Pierwszy z nich, podzielony przez Sąd Okręgowy, prowadzi do wniosku, że w art. 18 ust. 9 i ust. 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie chodzi o zawężanie możliwości proporcjonalnego pomniejszenia jedynie najniższej podstawy wymiaru składek, ale podkreślenie, że nawet najniższa podstawa wymiaru podlega proporcjonalnemu pomniejszeniu. Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt III AUa 1293/15 (Legalis nr 1472363), Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 19 lutego 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt

III AUa 705/13 (Legalis nr 831429), Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 1 października 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt III AUa 363/14 (Legalis nr 1080113), Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt III AUa 2257/12 (Legalis nr 740665) uznały, że regulacja art. 18 ust. 8 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie odbiera ubezpieczonemu, którzy zadeklarowali składkę na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w rozmiarze przekraczającym ustawowe minimum, prawa do proporcjonalnego zmniejszenia podstawy wymiaru składki w miesiącu, w którym nastąpiło objęcie ubezpieczeniem, bądź w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca. Skoro prawo takie zachowują osoby deklarujące minimalną podstawę wymiaru składek, to tym bardziej winni z niego korzystać także ubezpieczeni wnoszący składki wyższe od minimalnych.

Drugi kierunek odnosi się do literalnej interpretacji art. 18 ust. 9 i ust. 10 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 19 grudnia 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt III AUa 1347/15 wyraził pogląd, zgodnie z którym artykuł 18 ust. 8 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych pozwala osobom prowadzącym pozarolniczą działalność samodzielnie określać i deklarować wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, zakreślając jedynie jej dolną granicę. W przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne i ich wysokość nie są powiązane z osiągniętym faktycznie przychodem, lecz wyłącznie z istnieniem obowiązkowego tytułu podlegania ubezpieczeniom i zadeklarowaną przez ubezpieczonego kwotą, niezależnie od tego, czy ubezpieczony osiąga przychody i w jakiej wysokości. Po stronie osoby prowadzącej pozarolniczą działalność istnieje zatem uprawnienie do zadeklarowania w granicach zakreślonych ustawą dowolnej kwoty jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, jedynie nie niższej niż wskazana w art. 18 ust. 8 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych czy w art. 18a ust. 1 tej ustawy, wobec czego sposób w jaki ubezpieczony realizuje to uprawnienie zależy wyłącznie od decyzji tej osoby. Ograniczenie co do maksymalnej miesięcznej wysokości podstawy wymiaru składek obowiązuje jedynie w odniesieniu do podstawy wymiaru składek deklarowanych na ubezpieczenia chorobowe i wypadkowe, wskazane w art. 20 ust. 3 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Sąd ten stwierdził również, że z art. 2a Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie da się wyprowadzić zakazu wprowadzania różnicowania sytuacji osób deklarujących i opłacających składki w kwocie wyższej niż minimalna i osób opłacających składki od minimalnej podstawy wymiaru, a w konsekwencji różnicowania możliwości zmniejszania zadeklarowanej podstawy wymiaru (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2016 r., III AUa 1347/15). Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 19 lipca 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt III AUa 350/16.

Najnowsze orzecznictwo Sądu Najwyższego przychyliło się do drugiego z poglądów. W wyroku z dnia 20 września 2017 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt I UK 341/16, Sąd Najwyższy stwierdził, że analiza art. 18 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych prowadzi do jednoznacznego wniosku, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne osób prowadzących pozarolniczą działalność została określona inaczej niż w przypadku ubezpieczonych, co do których podstawę tę odniesiono do przychodu w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych lub kwoty uposażenia, wynagrodzenia bądź innego rodzaju świadczenia. Łączy się to ze specyfiką działalności prowadzonej na własny rachunek i trudnościami przy określaniu przychodu z tej działalności. Z tych względów określenie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne ustawodawca pozostawił osobom prowadzącym pozarolniczą działalność, stanowiąc w art. 18 ust. 8 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku. W konsekwencji w przypadku tych ubezpieczonych obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne i ich wysokość nie są powiązane z osiągniętym faktycznie przychodem, lecz wyłącznie z istnieniem tytułu ubezpieczenia i zadeklarowaną przez ubezpieczonego kwotą, niezależnie od tego, czy ubezpieczony osiąga przychody i w jakiej wysokości. W odniesieniu do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego tych osób ustawodawca zastrzegł jedynie górną kwotę graniczną podstawy wymiaru składek w wysokości 250% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale. Inaczej rzecz ujmując, wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe osób prowadzących działalność pozarolniczą w przedziale od 60% do 250% przeciętnego

wynagrodzenia zależy wyłącznie od deklaracji ubezpieczonego, nie mając żadnego odniesienia do osiąganego przez te osoby przychodu. Jednocześnie art. 18 ust. 9 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi, że za miesiąc, w którym nastąpiło odpowiednio objęcie ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi lub ich ustanie i jeżeli trwały one tylko przez część miesiąca, kwotę najniższej podstawy wymiaru składek zmniejsza się proporcjonalnie, dzieląc ją przez liczbę dni kalendarzowych tego miesiąca i mnożąc przez liczbę dni podlegania ubezpieczeniu. Zgodnie z art. 18 ust. 10 ustawy zasady zmniejszania najniższej podstawy wymiaru składek, o których mowa w ust. 9, stosuje się odpowiednio w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku.

Wykładnia językowa art. 18 ust. 9 i 10 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w sposób nie budzący jakichkolwiek wątpliwości wskazuje na możliwość proporcjonalnego zmniejszenia podstawy wymiaru składki w miesiącu, w którym nastąpiło objęcie ubezpieczeniami albo ich ustanie, bądź w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca wyłącznie w stosunku do ubezpieczonych, którzy zadeklarowali najniższą podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzonej działalności pozarolniczej. Art. 18 ust. 9 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych – przewidując możliwość proporcjonalnego zmniejszenia podstawy wymiaru za miesiąc, w którym nastąpiło odpowiednio objęcie ubezpieczeniami emerytalnymi i rentowymi lub ich ustanie i jeżeli trwały one tylko przez część miesiąca – stanowi, że „kwotę najniższej podstawy wymiaru składek zmniejsza się proporcjonalnie (...)”. Oznacza to, że ustawodawca wyraźnie ograniczył możliwość korzystania z proporcjonalnego pomniejszenia podstawy wymiaru składki tylko do ubezpieczonych, którzy zadeklarowali najniższą podstawę wymiaru składki.

Sąd Najwyższy podkreślił również, że w przypadku ubezpieczonych prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne i ich wysokość nie są powiązane z osiągniętym faktycznie przychodem, lecz wyłącznie z istnieniem tytułu ubezpieczenia i zadeklarowaną przez ubezpieczonego kwotą, niezależnie od tego, czy ubezpieczony osiąga dochody i w jakiej wysokości. Prawodawca pozwolił tej kategorii ubezpieczonych podjąć samodzielnie decyzję odnośnie do wskazania przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składek, ograniczając jego wysokość wyłącznie w odniesieniu do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, mimo iż wysokość wypłacanych przez organ rentowy świadczeń jest zazwyczaj nieekwiwalentna w stosunku do wkładu ubezpieczonego, zwłaszcza w przypadku krótkiego okresu opłacania składek od wyższej niż minimalna podstawy wymiaru składek. Stąd mając na uwadze między innymi funkcję redystrybucyjną ubezpieczeń społecznych i równowagi budżetowej, inne są uprawnienia ubezpieczonych deklarujących najniższą podstawę wymiaru składek od uprawnień ubezpieczonych deklarujących wyższą podstawę wymiaru składki. Zróżnicowanie wynikające z art. 18 ust. 9 i ust. 10 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie narusza więc zasady równego traktowania ubezpieczonych. Zdaniem Sądu Najwyższego powoduje zaś, że składka ubezpieczeniowa jest dostosowana do otrzymywanych przez ubezpieczonego z tytułu ziszczenia się ryzyka chorobowego świadczeń.

Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 20 września 2017 r. w sprawie o sygnaturze akt I UK 341/16. Oznacza to, że wykładnia językowa art. 18 ust. 9 i ust. 10 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wskazuje na możliwość proporcjonalnego zmniejszenia podstawy wymiaru składki w miesiącu, w którym nastąpiło objęcie ubezpieczeniami albo ich ustanie, bądź w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca wyłącznie w stosunku do ubezpieczonych, którzy zadeklarowali najniższą podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzonej działalności pozarolniczej.

Ze stanu faktycznego sprawy wynika, że od dnia 1 czerwca 2015 r. A. C. deklarowała podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 9.897,50 zł, a zatem w wysokości wyższej niż najniższa podstawa wymiaru składki. Od dnia 3 sierpnia 2015 r. do dnia 31 stycznia 2016 r. nieprzerwanie przebywała na zwolnieniu lekarskim, wobec czego domagała się proporcjonalnego zmniejszenia podstawy wymiaru składek za sierpień 2015 r.

W świetle najnowszego orzecznictwa Sądu Najwyższego, pomimo wystąpienia niezdolności do pracy trwającej przez część sierpnia 2015 r., odwołująca nie mogła proporcjonalnie zmniejszyć podstawy wymiaru składki za ten miesiąc.

To oznacza, że stanowisko organu rentowego, odmawiające jej pomniejszenia podstawy wymiaru składek za sierpień 2015 r., pomimo niezdolności do pracy występującej przez część tego miesiąca, jest prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze, zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego podlega zmianie, a odwołanie – oddaleniu na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

SSA Dorota Elżbieta Zarzecka SSA Alicja Sołowińska SSA Marek Szymanowski